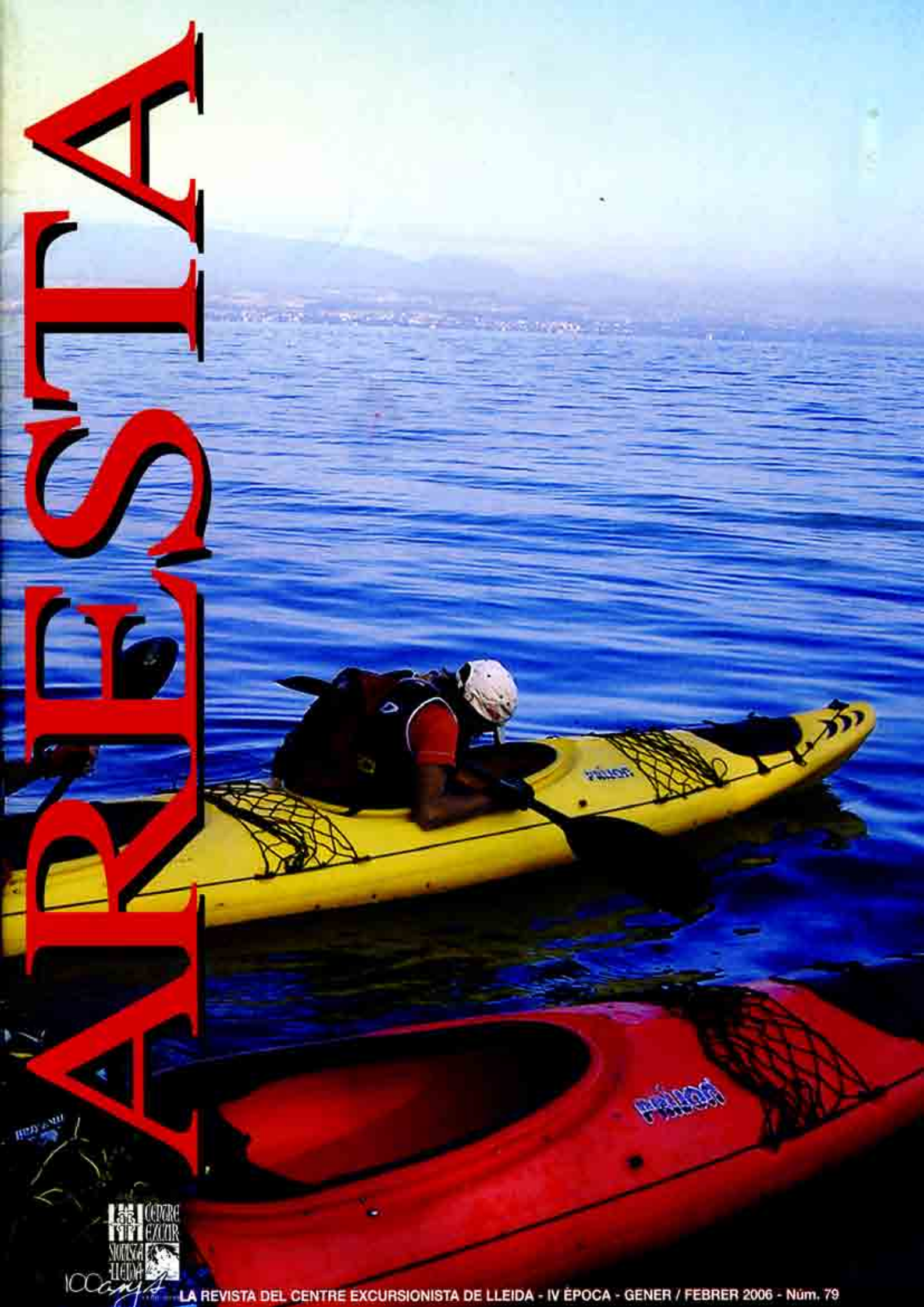


ARRASTA



135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200

100 anys

ARESTA 79
GENER-FEBRER 2006

2

TEMA DE PORTADA

UKA-X-TEAM:
TEMPORADA 2005
DE RAIDS D'AVENTURA

Robert Guilera Giralt

8

ARTICLE

DÓNA CORDA AL CATALÀ
Miquel Pueyo i París

10

ALPINISME

CRESTA SALENQUES-ANETO,
CONQUERINT EL GEGANT
DELS PIRINEUS

Miquel Àngel Ramos Pinto

13

ARTICLE

MATA-SEGELLS ESPECIAL
COMMEMORATIU
DEL CENTENARI DEL CENTRE
EXCURSIONISTA DE LLEIDA

14

APUNTS I COMUNICACIONS

Equip Aresta

15

EXCURSIONISME

GR 11:
D'ISABA AL PORT D'URQUIAGA
Pep el valencià

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sàez, Núria Solé. DISSENY GRÀFIC: Josep Herràndiz. EDITA: Centre Excursionista de Lleida. REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: administracio@cextalleida.org INTERNET: <http://www.cextalleida.org>. IMPRIMEIX: Arts Gràfiques Bobalà, SL. DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958. Tirada: 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 13 euros. Preu del número: 2,40 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. FOTO DE PORTADA: Campionat del món de raids. Foto: Robert Guilera. COL-LABOREN:

LA PAERIA



Ajuntament de Lleida



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ENCETAT AQUEST NOU ANY, en el que es continuaran fent activitats referents a la celebració del Centenari de la nostra entitat fins a l'acte de cloenda, caldria fer una reflexió referent a la nostra massa social i al paper actiu que ha de tenir en el funcionament del Centre.

Els cent anys d'existència del CEL són un bon moment per entendre que la durada i permanència d'un col·lectiu és conseqüència fonamentalment de la dinàmica social i del relleu generacional. És llei de vida i una necessitat reiteradament vital que les noves generacions prenguin el relleu de les més madures, tot aprofitant el positiu de l'experiència anterior i afegint la nova empenta de la sang jove per assolir els reptes dels nous temps. Altra cosa fóra entrar en la decadència i la promesa d'un futur incert, sinó la desaparició (és la teoria de l'evolució).

És un bon moment per motivar seriosament els nostres joves perquè prenguin una participació activa en la nostra entitat. No ens referim a fer "activitat", que són els primers a fer-ne i amb empenta més que suficient. Ens referim a participar a les tasques d'organització, administració, direcció i altres inherents a la dinàmica institucional del Centre. És un bon moment perquè la incorporació gradual del jovent en aquestes tasques garanteixi la permanència de l'entitat, qui sap si cent anys més, com és el nostre desig i com creiem que li cal i caldrà a una societat cada cop més materialista i més necessitada d'entitats sense "ànim de lucre" com ho és la nostra.

L'*Aresta*, com a part del Centre, ha estat i està oberta a la participació de les nostres joves generacions. Particularment, us convida a la participació en el nivell que us sigui possible, així com també en el nivell de la responsabilitat de la gestió. És un bon moment, després d'aquest Centenari, per procedir a una forta hibridació generacional de "l'aparell" del Centre com a pas previ i immediat al relleu necessari.

No volem acabar aquest editorial sense animar-vos a tots els socis i sòcies a participar i col·laborar, amb més intensitat que mai, en les activitats oficials organitzades pel nostre Centre en aquest any emblemàtic, com ho seran l'expedició al Gashembrum II, a la Cuita el Sol, a la Transmontsec, a la Marxa de la Regularitat i a la que sigui.

Tinguem tots un bon 2006

Uka-X-Team: temporada 2005 de raids d'aventura



Com ja va sent habitual, en acabar la temporada de raids us presentem el relat del que ha estat la temporada 2005 per a l'Uka-X-Team Lleida del qual formen part els socis del Centre: Eli Socies i Robert Guílera. Els altres membres de l'equip han estat David Jansana de Castelló de Farfanya, Jordi Pàmies de l'Espluga de Francolí, Víctor Sans de les Borges Blanques i Núria Picas de Calders. El soci del Centre i un dels fundadors de l'equip David Bedoya s'ha centrat en curses de muntanya formant part de la selecció catalana i a mitjan temporada ha marxat a fer el doctorat als EUA.

Si la temporada anterior parlàvem de la consolidació de l'equip a nivell nacional dins d'aquesta disciplina, aquesta temporada l'Uka ha aconseguit la fita històrica en acabar el Campionat del Món de l'especialitat en una més que meritòria 25a posició final, a més de noves victòries per afegir al seu palmarès. Si la darrera temporada els motius econòmics no ens van permetre participar en el Campionat del Món, aquest any ho hem aconseguit a base de perseverància, motivació i l'ajut de tots els nostres col·laboradors.

Entrem, doncs, en matèria, l'Uka plantejava la temporada amb l'objectiu principal de participar al Campionat del Món i com a secundari la participació a la Copa Catalana i a altres proves de caràcter més local.

Comencem la Copa Catalana amb victòria: RAID PINEDA PLATJA

La temporada començava els dies 16 i 17 d'abril en aquest clàssic raid, la primera de les quatre proves puntuables per a la segona Copa Catalana de Raids d'Aventura coordinada per la FEEC.

A la Costa Daurada ens hi va rebre el vent i un llarg itinerari. La suma d'aquests factors va fer que la prova fos molt dura i que diversos equips haguessin d'abandonar abans d'hora.

El raid va començar amb una matinerera etapa de 12 km amb kayak de mar on es van patir els efectes dels vents huracanats, provocant fortes ones i fins i tot algun principi d'hipotèrmia. Després, una llarga etapa amb BTT portava a la població de Praldip, on va començar l'etapa més llarga i tècnica de la cursa, amb un *trekking* de 16 km i un espectacular ràpel de 100 m volat, a més de localitzar un control de pas amb l'ajut del mapa per no caure en cap emboscada. Després, una nova prova de caiac per l'embassament de Guiamets, on les aigües ja estaven una mica més tranquil·les.

A l'última hora de la tarda, els equips supervivents van afrontar una nova etapa de BTT que va obligar a fer molts km de nit fins a Riudecanyes. I per acabar, un *trekking* nocturn fins a Mont-roig del Camp amb vents que

no permetien agunatar-se de peu. Ara començava part de la feina dels acompanyants d'intentar recuperar amb tres hores els soferts corredors.

A les 5 del matí, es reprenia la competició amb una cursa d'orientació nocturna de 3 h a les immediacions de Mont-roig. Algun equip, completament destrossat per la duresa de la prova, va optar per seguir dormint al pavelló esportiu. Després de 20 km de patins en línia i un tram de BTT neutralitzat fins a la Pineda, es va acabar realitzant una vistosa prova combinada, pel passeig marítim de la Pineda Platja.

L'Uka-X-Team Lleida va presentar dos esquadres, una va aconseguir la victòria final, mentre que l'altra va acabar vuitena i primera com a equip mixte.

Segona prova de la Copa Catalana i segona victòria: RAID DEL GARRAF

La segona prova de la Copa Catalana es va disputar al Garraf els dies 28 i 29 de maig. El bon temps va acompanyar els 24 equips i a causa de la calor algun corredor es va veure afectat per petites deshidratacions. La competició es va fer amb molt bon ambient i sota una organització impecable, fruit de la dilatada experiència en raids dels organitzadors.

La sortida en massa des de Vilanova i la Geltrú es va donar el dissabte al matí per afrontar una combinada de BTT i orientació a peu. Després d'una cursa a peu amb un rappel per Sant Pere de Ribes, la cosa anava agafant ritme. De nou sobre les BTT amb pujada a la penya del Papiol i una espectacular baixada trialera. Cursa a peu amb prova d'escalada esportiva (V+) i arribada a Moja. Una curta secció de BTT per creuar la zona de Vilafranca, una de patins en línia fins al peu del Castellot

i una a peu amb ferrada inclosa pel Castellot. Després un parell de seccions en BTT marcant azimuts per tornar a Vilanova, final de l'entretinguda etapa.

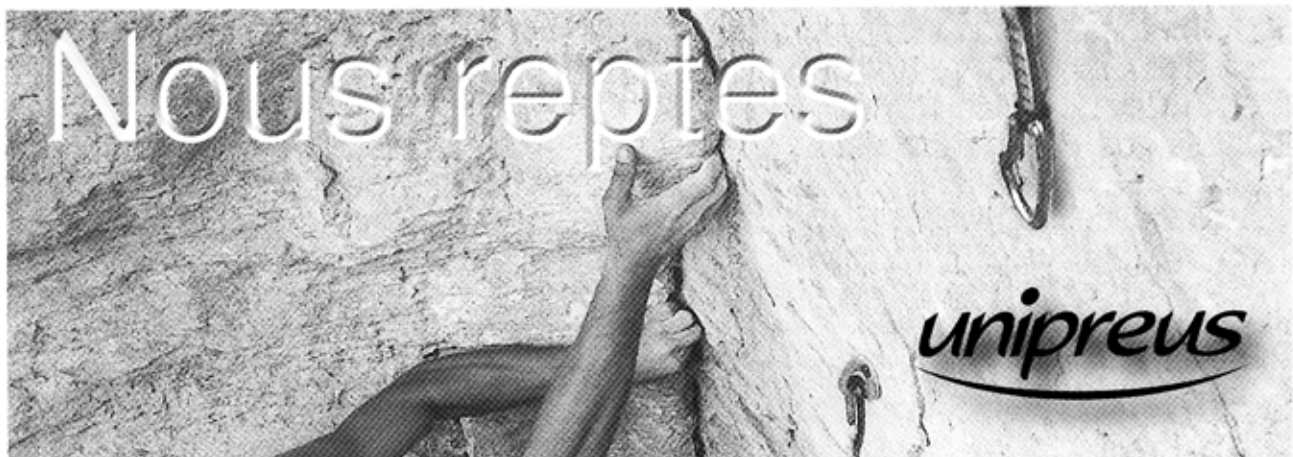
Els primers equips van disposar d'algunes hores de descans, mentre que els darrers enllaçaven amb l'etapa nocturna. A la nit, una orientació urbana de sortida en ordre invers d'arribada i una cursa d'orientació a peu pel litoral del Garraf esperava els soferts corredors.

Diumenge sortida de nou en massa en BTT fins a Torrelletes, després una cursa a peu pel perímetre del Pantà de Foix amb un espectacular ràpel per la presa. De nou amb BTT fins a Cubelles on es va fer un reagrupament dels diferents equips. Per últim una sortida en massa amb els caiacs per arribar a Vilanova on l'Uka obtenia una nova victòria.

Comencen els XSERIES classificatoris per al Campionat del Món

Pel que fa al Campionat del Món, hi havia 40 places per als millors equips del món a repartir entre diferents agrupacions de països. D'aquesta manera els equips espanyols, juntament amb els andorrans, italians, grecs, eslovens i turcs es disputaven 5 places per aconseguir la classificació per a la final en les quatre proves classificatòries disputades a Austràlia, Suècia, els Estats Units i Andorra.

Durant els dies 3, 4 i 5 de juny l'Uka-X-Team Lleida va afrontar la seva primera prova a l'estació d'esquí de Riksgränsen de Suècia, amb un recorregut de més de 250 km, i tècnic pels fiords noruegs propers a la ciutat de Narvik. Es van disputar proves de BTT, canoa, rappels, tirolines, cursa a peu, esquí de *cross country*, raquetes de neu i patins en línia. Al final la 33a posició (5ens del grup)





ens deixava en la zona crítica per a la classificació. Els grans dominadors van ser els escandinaus, demostrant el seu elevat nivell tècnic en la disciplina del *cross country*. Aquesta disciplina, un híbrid entre l'esquí de muntanya i el de fons, va causar estralls entre els equips espanyols que en general van aconseguir posicions més discretes de les habituals i és que consumats esquiadors-alpinistes tenien problemes per aguantar-se de peu de cara avall.

També tornem a la Txakal-X-Treme

Els mateixos dies 4 i 5 de juny, es va celebrar la popular Txakal-X-Treme a les immediacions de l'embassament de Santa Anna i Canelles on vam aconseguir la victòria per 4t any consecutiu. Aquest any i com a novetat important la prova tenia dos dies de durada i incloïa el descens de barrancs amb BTT, cursa a peu, natació i canoa.

I les noies a l'Atlanta...

Per a les noies tornava el raid Atlanta pel Berguedà, els dies 16 i 17 de juliol, que era el Campionat de Catalunya femení de Raids d'Aventura. Diverses disciplines esportives i un entretingut recorregut les esperaven. L'equip femení de l'Uka va aconseguir el 3r lloc i van proclamar-se campiones de Catalunya, en una prova on hi participaven diversos equips internacionals.

Darrera prova del XSERIES: la selectiva prova d'ANDORRA

La prova amb sortida i arribada a l'estació d'esquí de GrandValira va ser molt dura i exigent i va respondre a

les expectatives creades d'etapa reina amb quasi 9.000 m de desnivell positiu.

El raid va començar a Grau Roig amb una secció en BTT cap a la vall d'Incles. Després una dura secció de cursa a peu passant pel cim de la Cabaneta i baixant cap a Canillo, on enllaçava amb una espectacular via ferrada. De nou sobre les BTT i per carretera cap al Coll de la Botella i el Port del Cabús per baixar cap a Llavorsí a buscar la Noguera Pallaresa. Per refrescar una mica els soferts corredors, baixada en *hidrospeed* i un tram de 13 km en canoa-*rafting* fins a Baro. L'Uka en la secció de *rafting* passava per Sort amb els corredors a l'aigua, els remes deixats anar i la canoa descontrolada; per sort tot va quedar en un ensurt que es va solventar en un tram més tranquil del riu. El públic expectant va gaudir d'allò més veient les revolcades del personal. Després cursa nocturna a peu cap al cim de Sant Quir i cap al Coll del Canto final de la primera etapa, en la qual, la nit va atrapar els equips i a més d'un li va suposar autèntics problemes localitzar els punts de pas per una zona boscosa i perdedora.

El diumenge començà amb la pujada en BTT a la Rabassa. Després una llarga secció a peu passant pel pic Negre, el pic de Pessons i un ràpel de 60 m. En aquesta secció l'Uka es va trobar amb els seus grans rivals, els grecs, amb qui la diferència de temps era mínima. Amb la plaça per a la final en joc, l'Uka va treure forces d'on no en quedava i s'hi va llançar. Els grecs intentaren aguantar, però van acabar cedint. Amb la plaça assegurada l'Uka va afrontar la darrera secció amb un

recorregut en BTT per les pistes d'esquí de GrandValira fins a Canillo.

L'Uka-X-Team Lleida va aconseguir el 31è lloc a causa d'una penalització total de 3:30 per no clicar un control de pas, amb la qual cosa hauria aconseguit el 20è de la general.

L'Uka-X-Team Lleida al Campionat del Món de RAIDS D'AVENTURA: THE RAID

Un recorregut de més de 600 km i 24.000 m de desnivell travessant els Alps des d'Annecy (França) fins a Gstaad (Suïssa) esperava els millors equips del món. Els equips mixtes de quatre membres sols disposaven de 24 hores de descans durant 7 dies de cursa. Dues setmanes de preparatiu i el dia 27 d'agost a la Paeria l'alcalde de Lleida, el sr. Àngel Ros, i la regidora d'esports, Montse Parra, desitjaven sortir i entregaven la bandera de la ciutat a l'equip.

La competició va iniciar-se a la ciutat francesa d'Annecy el dia 10 de setembre amb una secció de canoa d'11 km al llac de la mateixa ciutat, després una etapa de muntanya de 34 km amb un ràpel i després una secció de BTT de 23 km que va finalitzar amb un llarg descens on ens va sorprendre una important tempesta. A causa del perill que suposava continuar amb aquella meteorologia, l'organització va decidir aturar la competició fins l'endemà a les 7 del matí. La represa de la cursa va començar amb una secció de 36 km de muntanya on la persistent pluja ens va acompanyar durant part del recorregut.

Un cop més la pluja obligava a modificar part de l'itinerari en la següent secció de BTT de 30 km. Un llarg descens passat per aigua fins a Bourg St. Maurice ens va fer arribar morts de fred, però la cursa no s'aturava, i després d'un te calent vam posar-nos els vestits de neoprè

per entrar al riu amb la canoa i fer un descens de 10 km amb zones d'aigües braves de grau 2-3, a part de la pluja, diversos ràpids van provocar alguna volcada. Tot seguit una secció de patins en línia per remuntar per carretera els 10 km fins a Bourg St. Maurice. Aquí vam recuperar forces menjant i dormint una estona durant les 4 hores de descans de què vam disposar, ja que la persistent pluja feia ajornar la prova pel perill que suposava una secció de muntanya de dificultat.

De nou la cursa es reprèn l'endemà a les 7 del matí a les Chepieux amb una dura secció de BTT on va sorprendre'ns la neu a cotes altes. Després de complicades baixades per la neu i el fang i de deixar enrere la ciutat de Courmayeur vam arribar, en companyia del sol, al final dels 42 km. Ja portàvem pràcticament 2 dies i mig de competició. Després de recuperar durant poc més d'una hora, s'iniciava l'etapa reina del raid, la imponent secció de 48 km de recorregut d'alta muntanya, que també es va veure modificat en la seva part més tècnica, la travessa de la Glacera de Saleina, que sols van poder travessar els equips davanters, als quals no va afectar la modificació pel mal temps. El final de la secció ens va portar a Chamonix, al peu de l'imponent cim del Montblanc. En aquesta dura secció vam necessitar quasi 23 hores d'esforç ininterromput tan sols de pocs minuts cada 4 o 5 hores per menjar algun entrepà i relaxar les articulacions, que en aquestes alçades de cursa ja feien un mal horrorós. En aquest punt l'Uka i l'AXN eren els 2 únics equips espanyols supervivents dels 5 que havien començat la cursa.

La següent secció de 23 km la vam fer amb BTT, per tornar a una altra etapa de muntanya de 20 km, amb molta boira a les cotes altes que dificultava moltíssim l'orientació



LLIBRERIA TURÍSTICA

- REVISTES DE VIATGES · LLIBRES I GUIES TURÍSTIQUES
- GUIES D'ALLOTJAMENTS I D'OCI · MAPES DE CARRETERES I DE MUNTANYA
- CARTOGRAFIA DIGITAL I EN RELLEU · RUTES SENDERISME
- RUTES EN BTT · RUTES EN AUTOMÒBIL I EN 4x4 · RUTES D'HIVERN I D'ESCALADA
- VÍDEOS I DVD · AMPLIACIÓ DE FOTOGRAFIES

C/ Ramon Llull, 8, baixos · 25008 · Lleida · Tel.: 973 241 267 · Fax: 973 241 267

i que finalitzava amb una baixada per una pista d'esquí llarguíssima, on les articulacions ja no responien.

Al matí del 5è dia ens espera una secció de 20 km de descens amb canoa per ràpids de grau 2-3 on, per no faltar a la tradició, també ens vam posar en algun moment la canoa per barret. Una altra secció de BTT de 33 km ens portava a l'etapa més dura per a nosaltres a nivell psicològic. 39 km de muntanya que es van fer eters, el cansament era impressionant i la son ens vencia, sols ens mantenia desperts el dolor de les articulacions i les ganes d'arribar a l'assistència, ja que els estrictes controls horaris de tancament estaven a punt de deixar-nos fora de cursa.

Només vam dormir una hora per tornar a agafar les BTT per fer els 30 km de descens fins a la població de Thonon-les-Bains, la fatiga era tal que gairebé ens adormíem damunt les bicis.

Tocava caiac de mar pel llac Léman durant 40 km fins a Villeneuve, on ens esperaven les bicis per pujar al coll de Chaude, ascendit algun cop a la mítica cursa del Tour de França, i finalment arribant a la ciutat suïssa de Diablerets. En aquesta secció és on tots els de l'equip vam patir més les conseqüències de no dormir, cadascú de nosaltres lluitava contra la son per no caure de la bici, la nit era molt freda i finalment vam arribar. Dues hores de "menja i dorm", després ens preparàvem per afrontar el 7è i últim dia de cursa amb la darrera etapa de muntanya.

Aquí vam tenir un problema inesperat, un dels companys es trobava tan malament que feia prendre la dura decisió d'abandonar. Va ser un moment crític, el somni de tots els integrants de l'equip s'esfumava. Les llàgrimes de desolació no es podien amagar: havent arribat tan lluny i quedant tan poc... Cadascú en un racó diferent, les paraules sobra-



ven, sensació d'impotència... Una hora més tard i després d'haver vomitat, el corredor indisposat va notar una lleugera millora i amb l'ajut de la resta de l'equip vam decidir posar-nos de nou en moviment i escriure un pàgina èpica de la història de l'equip. Calia creuar la línia de meta com fos, i disposàvem de 12 hores per aconseguir-ho. Aquesta etapa ens obligava a pujar per una via ferrada, i després d'un impressionant ràpel volat de 120 m, arribàvem a la ciutat de Gstaad, per fi l'arribada, juntament amb l'equip Salomon Asia Pacific Adv, amb qui havíem compartit moltes estones durant THE RAID.

L'arribada va ser apoteòsica, moltíssima gent animant-nos, els altres equips, moltes càmeres, moltes felicitacions, ho havíem aconseguit: l'UKA-X-TEAM LLEIDA, el 25è del món!

Hem aguantat les inclemències meteorològiques, lesions físiques, moments molt crítics, però hem arribat fins al final de la cursa més selectiva de tot el calendari internacional. Sols els millors equips del món han aconseguit la proesa d'arribar tant lluny i entre ells hi ha un conjunt lleidatà. Un equip que es va forjar ja fa quatre temporades i que ha anat millorant, pas a pas, fins a consolidar-se com un dels referents a nivell estatal.

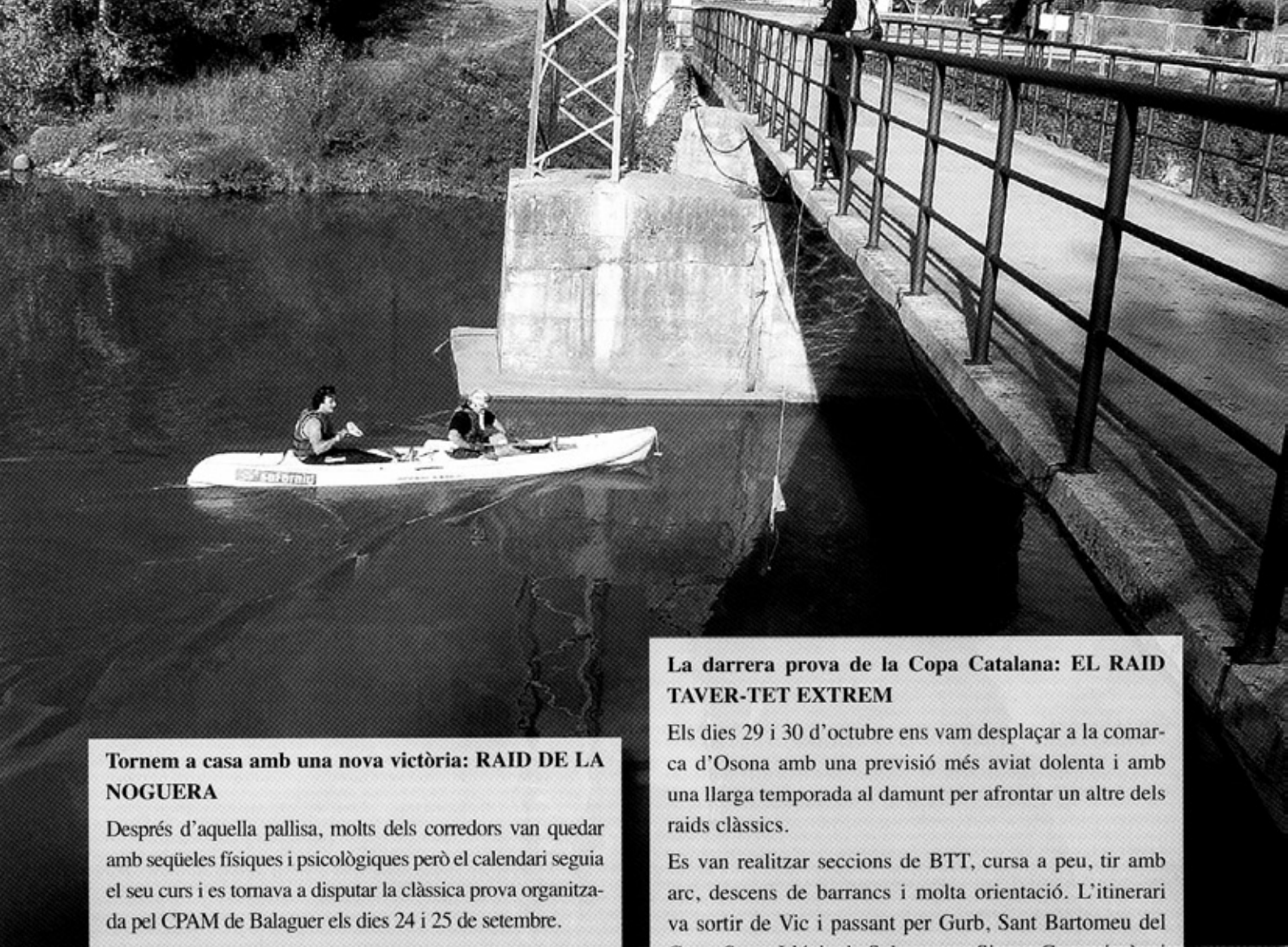


cuidem de tu,
cuidem de la terra.

Alimentació i
productes ecològics
Teràpies per a la salut
Tractaments per a la cura
del cos
Cafeteria
Comandes a domicili

C/Ramon Llull, 6 25008 LLEIDA Tel. 973 83 40 21 Fax: 973 83 40 22 e-mail: biotiga@mentis.net www.empreses.net/biotiga

tot en productes biològics



Tornem a casa amb una nova victòria: RAID DE LA NOGUERA

Després d'aquella pallisa, molts dels corredors van quedar amb seqüeles físiques i psicològiques però el calendari seguia el seu curs i es tornava a disputar la clàssica prova organitzada pel CPAM de Balaguer els dies 24 i 25 de setembre.

El raid va començar amb una prova de BTT fins al coll d'Orenga on ja va quedar clar l'estat de forma dels diferents equips. La segona secció era una cursa a peu seguint una senda perdedora passant prop de la pedrera de Meià i cap a la carretera, on amb les BTT s'arribava fins als pinars de Cellers. Després una secció de canoa per l'embassament de Cellers i un tram de natació. Per últim, amb BTT es va remuntar fins a l'hostal Roig per les pistes de Matasolana i ja per carretera fins a Cal Petit, prop de Vilanova de Meià.

L'etapa del diumenge va començar des de l'hostal Roig cap al cim de Mira Pallars i baixada cap a la pista de Rúbies. Després a peu cap al pas de les Eugues i pel peu de via de la Roca dels Arcs fins a la carretera. La tercera secció era l'escalada esportiva al Contrafort de la Roca dels Arcs on cada equip podia escollir la dificultat de la via per obtenir una major bonificació en temps. La darrera secció ha estat una prova de BTT amb un espectacular ràpel amb les bicis a les espatlles. A més a més, va haver-hi proves de tir amb arc per aconseguir bonificacions en temps.

Aquest ha estat el quart any consecutiu que l'Uka aconsegueix la victòria en aquest raid.

La darrera prova de la Copa Catalana: EL RAID TAVER-TET EXTREM

Els dies 29 i 30 d'octubre ens vam desplaçar a la comarca d'Osona amb una previsió més aviat dolenta i amb una llarga temporada al damunt per afrontar un altre dels raids clàssics.

Es van realitzar seccions de BTT, cursa a peu, tir amb arc, descens de barrancs i molta orientació. L'itinerari va sortir de Vic i passant per Gurb, Sant Bartomeu del Grau, Santa Llúcia de Sobremunt, Siuret, Cantonigròs, i va arribar a Taverdet després d'una nit sense parar.

L'Uka va quedar en segon lloc, darrere de l'equip local del Sanglas-Baulenas. Amb aquest resultat l'Uka ha obtingut la 3a posició final de la Copa Catalana ja que es va veure obligat a saltar-se la 3a prova per estar disputant el Campionat del Món.

Cal dir que Josep Gorgues, soci del Centre, també ha participat a les files dels amics de l'equip Minguella Extrem en les proves internacionals i en la Copa Catalana amb molt bons resultats.

Per últim volem agrair el suport del Centre, en sol·licitar la nostra activitat dins del "Pla de Suport a Esportistes Amateurs d'Elit" de la Diputació de Lleida. També agrair als altres col·laboradors de l'Uka-X-Team Lleida que fan que puguem dur a terme els nostres somnis: botiga Uka Uka, Diputació de Lleida, Gimnàs Zenkiu, Medilast Sports, diaris *Segre* i *La Mañana*, bicicletes K2, Radical Balaguer, Montrail, Camp, HomoSapiens, Aigle, Lof i Nutri Sport.

Ara la temporada ja s'ha acabat i és l'hora de començar a encolar les pells de foca i esperar que la neu cobreixi les nostres muntanyes.

Robert Guilera Giralt



“Parlo sense vergonya, parlo en llibertat...” és el començament d’una cançoneta que des del principi d’any hem pogut sentir als llocs més diversos. Aquesta és la melodia de la campanya “Dóna corda al català”, una campanya global, de sensibilització col·lectiva que ha impulsat el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb una força només comparable a la que l’any 1982 va popularitzar el personatge de la Norma i el seu eslògan “El català, cosa de tots”.

Aquesta iniciativa parteix de la informació que conté el cens lingüístic 2001, sobre coneixement de la llengua catalana i l’estadística d’usos lingüístics a Catalunya 2003. Així, i de manera molt ràpida, el 94,5% de la població entén el català i el 74,5% el sap parlar. D’altra banda, el català és la llengua de comunicació en entorns formals, en un 48,4% dels casos, però baixa fins al 36,7% en situacions informals. I és que els catalans i les catalanes tenim tan assimilats els mecanismes de canvi de llengua davant de persones no catalanoparlants, que sovint renunciem a utilitzar el català quan realment no caldria renunciar-hi.

A partir d’aquestes constatacions es posa en marxa una campanya per incidir en els valors positius de la nostra llengua i per conscienciar de la importància dels comportaments lingüístics individuals. Com a objectius secundaris hem de parlar de la vinculació llengua-vida, dels valors de concòrdia i identificació amb el país, de potenciació de factors emocionals i identitaris i d’estimulació de la nova ciutadania perquè trobi camins d’implicació i inserció en la nova societat.

De manera més específica, la campanya s’adreça a la gent jove (un 30% de la qual, tot i que és plenament competent en català, no l’usa gairebé mai) i la generació de relleu, persones d’entre 25 i 45 anys que, entre d’altres, tenen l’obligació d’educar els seus fills i filles i d’establir models de comportament lingüístic.

La campanya incorpora tres eslògans: “parla sense ver-

gonya”, “parla amb llibertat” i “per començar, parla en català”. El primer clarament adreçat a captar nous parlants i, els altres dos, més enfocats a evitar el canvi de llengua quan no cal.

La imatge de la campanya, la que ha servit per fer arribar aquests missatges arreu i que s’ha instal·lat en l’imaginari d’una bona part de la població ha estat la Queta, una boca saltadora a la qual cal donar corda si no volem que s’aturi. El mateix que passa amb el català, de fet. Sota aquesta imatge, adaptada per fer-la més propera a situacions concretes, un bon nombre d’iniciatives públiques i privades han fet arribar els missatges de la campanya arreu i en tots els àmbits.

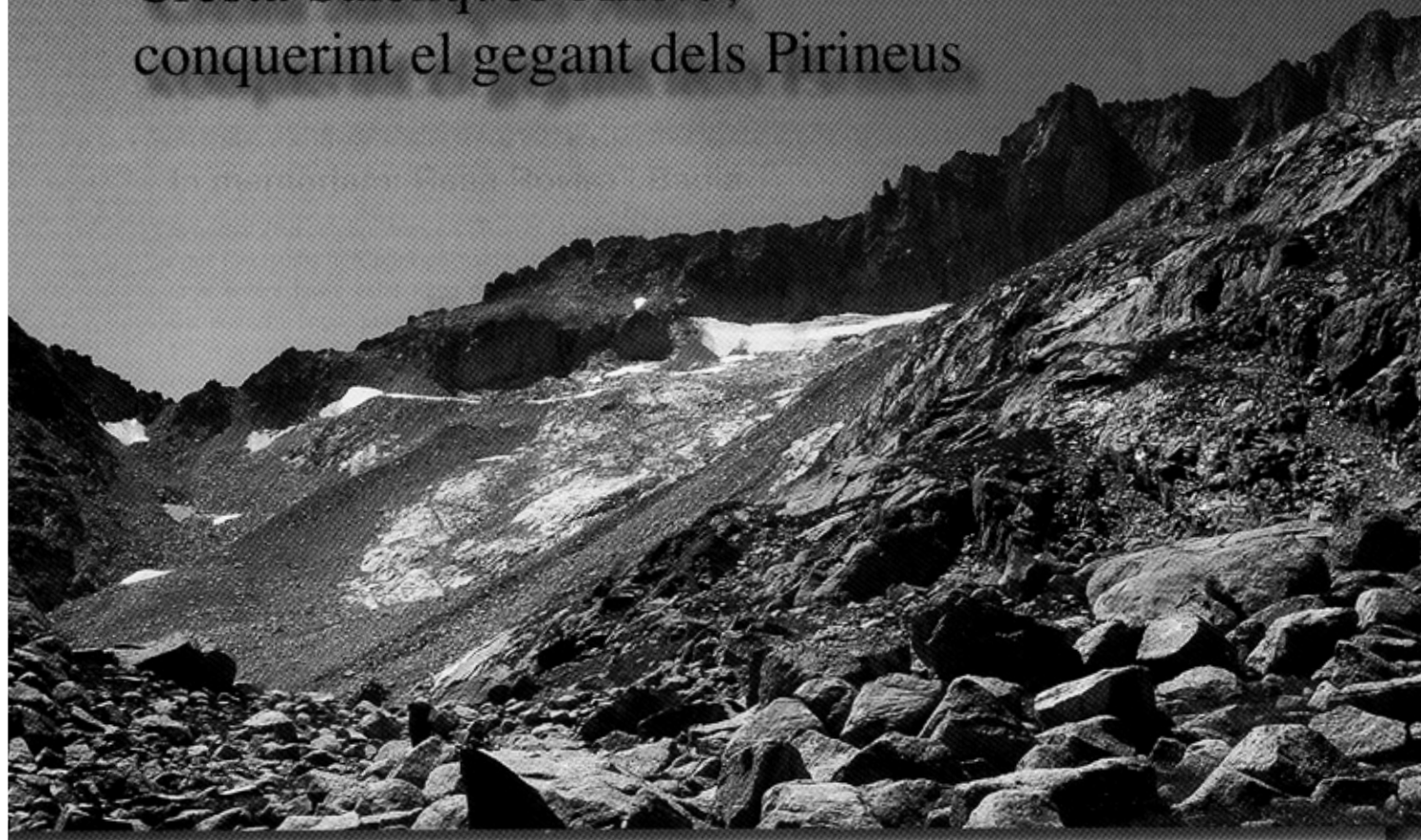
De tota manera, aquesta feina que s’ha fet al llarg de 2005, només ha estat la primera fase de la campanya, la més conceptual i de difusió, i creiem que ha assolit els objectius de difondre els missatges. Ara ve la segona fase, aquella que ha de permetre de generar i fixar un discurs sòlid sobre l’ús de la llengua, que sigui compartit per una àmplia majoria social, i que permeti de millorar la utilització del català, molt especialment per part dels col·lectius actualment més deficitaris i en els espais socials on és menys present.

Si no vols que el català s’aturi, ja ho saps: dóna corda al català.

Miquel Pueyo i París

Secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya

Cresta Salenques-Aneto, conquerint el gegant dels Pirineus



“...Tornem a l’Aneto!”, penso, però la veritat és que no pas per la via normal de la gelera o pel vessant de Corones com he fet nombroses vegades, sinó per una de les arestes més elegants i prestigioses de tot el Pirineu: la cresta de Salenques, empalmant amb la de Tempestades per acabar la travessa al sostre dels Pirineus. Tota una travessa per sobre dels tres mil metres amb tirades d’escalada (IV/V), en un granit que de vegades es presenta fiable i d’altres cau tan sols mirant-lo, bivac al cim del Margalida, motxilla pesada... tots els ingredients d’una bona ascensió que requereix un cert grau de compromís i una bona forma física. Data: 14 i 15 d’agost.

El Tato em recull a les sis del matí i marxem direcció Benasc. Allà, al bar de sempre, ens trobem amb el Josep Anton Muñoz. Un bon esmorzar dóna pas a una carregada motxilla que pels volts de les onze del matí ens carreguem a l’alçada de la Besurta per desviar-nos cap al Forao d’Aigualluts i d’allà remuntar la solitària vall de Barrancs. El dia és magnífic, i després de poc més d’una hora caminant sota un sol de justícia, apareix davant nostre la cresta de Salenques: impressionant, vertical, elegant... continuem el nostre camí i en els últims rierols carreguem abundant quantitat d’aigua per poder passar aquests dos dies sense opció a recollir-ne enlloc. Després d’una bona suada tot remuntant morrenes laterals del que segles enrere, era una potent gelera, arribem

a quarts de quatre a la forca Estasen, on la cresta se’ns presenta impressionant i vertical, però alhora assequible. Ens equipem i comencem els primers trams en ensamble fins al primer gendarme, el de la Pajarita (IV), que, per una sèrie de fissures verticals i amb tendència a la dreta, es deixa pujar fàcilment. Continuem pujant fins que ens trobem el primer ressalt, amb una sortida una mica delicada de V, però ben assegurada per un parell de pitons i que tret dels primers metres es deixa fer. Després de contornejar aquest ressalt, arribem al peu d’un esperó dret (IV) on al peu del segon ressalt evita l’atac frontal (V+) i un impressionant flanqueig a l’esquerra (IV) amb pujada per dues fissures ens posa a quarts de vuit de la tarda al final de les complicacions d’escalada de la jornada.

El cel va prenent tonalitats de vespre i després d’un curt ràpel continuem en ensamble fins al cim del Margalida (3.241 m) on arribem a prop de les nou del vespre. Tot resta en silenci, es prepara una nit tranquil·la, i el fet de saber que ens hem de quedar a fer bivac a aquestes alçades ens fa gaudir de les vistes, de les tonalitats del cel, de la progressió... del moment, aquell que és irrepetible. Trobem un “hotel de les mil estrelles” uns metres a baix del cim, on ens disposem a passar la nit. El Josep Anton s’ha encarregat del tema gastronòmic i fa d’aquest bivac un dels millors que he fet fins al moment. La nit ha caigut i no se sent res, només alguna ràfega de vent que

ens vol despertar, però que a recer de la nostra habitació no ens impedeix dormir fins a les primeres hores del nou jorn.

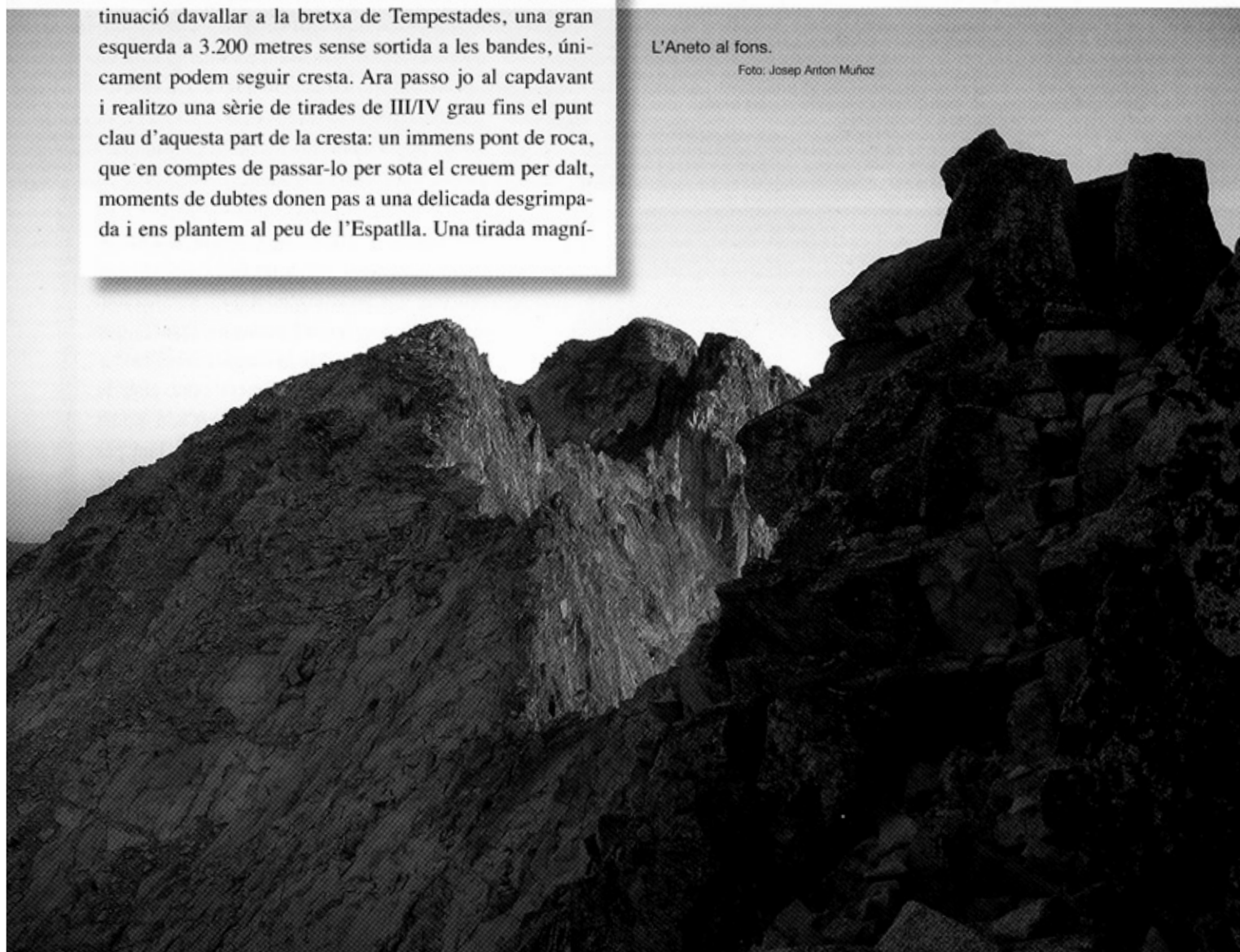
Els comentaris del Josep Anton respecte a la sortida de sol em desperten, però no tardo a quedar de nou adormit dintre del meu sac fins que pels volts de les vuit del matí, toca aixecar-se. Esmorzem, refem les motxilles, desmuntem el campament i tot sortint aguantant un vent gelador, anem crestejant els entretinguts passos fins al pic de Tempestades (3.274 m). Són poc més de les deu del matí i el dia és fred però encisador. Davant nostre s'aixeca l'Espatlla de l'Aneto i darrere d'aquest el gegant de la Serralada. Davallem uns metres i amb el Josep Anton al capdavant de la cordada anem crestejant i controlant la caiguda de pedres (mai no havia vist un granit tan descompost). Fins a una placa llisa (IV) amb poques mans i una fissureta on posar els peus bastant estreta, en total uns sis metres que ens treuen l'adrenalina a flor de pell. Passat aquest punt, continuem vers el pic de la Bretxa, que ataquem pel flanc dret amb una tirada sostinguda i impressionant (ara de bona roca) de IV grau i que ens deixa dalt d'aquest pic secundari, per a continuació davallar a la bretxa de Tempestades, una gran esquerra a 3.200 metres sense sortida a les bandes, únicament podem seguir cresta. Ara passo jo al capdavant i realitzo una sèrie de tirades de III/IV grau fins el punt clau d'aquesta part de la cresta: un immens pont de roca, que en comptes de passar-lo per sota el creuem per dalt, moments de dubtes donen pas a una delicada desgrimpada i ens plantem al peu de l'Espatlla. Una tirada magní-

fica de IV grau i ben equipada amb pitons em permet gaudir del plaer de l'escalada, i malgrat el pes de la motxilla, vaig guanyant metres i després de tres llargs més o menys difícils, arribem a quarts de quatre a l'Espatlla (3.350 m) o pic dels cinc germans Cadier. Veient que tenim l'Aneto tan a prop ens afanyem i cap a les quatre de la tarda culminem aquesta llarga cresta de poc més de tres quilòmetres de recorregut i més de set-cents metres de pujada. Tot i ser 15 d'agost, no trobem ningú, suposo per l'hora. Parem uns minuts dalt de tan magnífic balcó i passem pel mític pas de Mahoma, que, després de tan crestejar i escalar, es converteix en un simple passeig.

Un cop a la gelera, ens calcem els grampons i tot comprovant l'agonia de la gelera i de les esquerdes que s'obren a banda i banda del nostre camí, travessem els vestigis del que va ser una gran gelera i cap a les set de la tarda, després de patir per infinitat d'immensos blocs, arribem al Portilló inferior. Des d'allà i veient que havíem d'arribar abans de les nou del vespre (per no perdre el bus), traiem les poques forces que ens queden i aconseguim agafar el penúltim de miracle. Un cop al cotxe, repartim el material i baixem a sopar a Benasc...

L'Aneto al fons.

Foto: Josep Anton Muñoz



A black and white photograph showing two mountaineers on a rugged, rocky mountain ridge. The climber in the foreground is wearing a helmet and a large backpack, looking towards the camera. The second climber is further up the ridge, also wearing a helmet. The background features steep, craggy rock faces and a valley with some snow patches.

Arribant al pic Tempestats.

Foto: Josep Anton Muñoz

Sembla que va ser ahir quan vaig divisar aquesta cresta des del cim de l'Aneto en les meves primeres incursions al massís, i semblava quelcom molt lluny i difícil el fet de poder realitzar-la... però els anys han passat i he anat guanyant en tècnica i en ganes de provar ascensions clàssiques i de renom dels Pirineus, així com projectes de major magnitud per a un futur proper que ara veig que poden estar al meu abast... com dic jo, somnis que es poden realitzar, i que un cop fets et queda la satisfacció d'haverlos viscut, tant personalment com amb la companyia que has tingut i que t'han ajudat a aconseguir-los... potser no queda tant per poder escriure en la nostra estimada revista, la consecució d'un projecte que fa mesos que va rondant pel cap d'uns quants i que serà un sensacional colofó al nostre Centenari que tot just acaba de començar...

Miquel Àngel Ramos Pinto

A black and white photograph of a climber ascending a very steep, dark rock face. The climber is positioned in the upper middle part of the frame, secured by ropes. The rock surface is highly textured with vertical cracks and ledges. The background shows a vast, open mountain landscape under a clear sky.

Negociant el segon gendarme de Salenques.

Foto: Josep Anton Muñoz

Mata-segells especial commemoratiu del Centenari del Centre Excursionista de Lleida

PARA LOS JOVENES. Al filo de lo imposible



La Filatèlia moderna, en els darrers anys va a mal borràs. Es fan servir pocs segells i moltes etiquetes adhesives tèrmiques que es fan malbé amb el pas del temps (com els faxes). Ara bé, també està canviant una mica la filosofia del filatèlic. Abans es valorava molt el segell sense matar i sense xarnela, o sigui, un cromat i polit. Ara es comença a valorar més el segell utilitzat, franquejat i circulat, i si pot ser, matat amb delicadesa i amb un mata-segells bonic i adient.

Ara tenim una molt bona oportunitat per fer servir uns dels segells més macos editats pels de Correus. Són els editats en homenatge al programa de TV "Al filo de lo imposible", en què hi participen activament en Juanjo Garra i Josep Maria Castellví: és un full bloc de 6 segells diferents de 0,28 euros i n'hi ha d'escalada, alta muntanya

(Annapurna), esquí de fons polar, espeleologia submarina, piragüisme i vol aerostàtic. I es poden fer servir per qualsevol carta i postal.

El Club Filatèlic de Lleida ens facilita un mata-segells especial oficial: el commemoratiu del Centenari del Centre Excursionista de Lleida. I aquest és el millor dels mata-segells possibles que podem tenir nosaltres.

Aprofitarem un acte institucional federatiu concedit pel Cinquantenari del Grup Espeleològic Lleidatà del nostre Centre, l'Assemblea General de la Federació Catalana d'Espeleologia, per fer la presentació del nostre mata-segells commemoratiu. Ho farem el matí del dissabte 2 d'abril, als baixos de la Diputació de Lleida. Es muntarà una oficina postal oficial ambulant on se segellaran tots els sobres i postals que hi portem amb la tarifa mínima, i si volem i hi posem l'adreça, els enviaran via postal on els adrecem.

El CEL muntarà també una petita paradeta on vendrem: sobres especials de la nostra entitat i de llurs seccions, segells de correus normals sobre temàtica de muntanya i lleidatana, vinyetes especials de muntanya i altres documents filatèlics adients.

Cal que cada secció del CEL es faci càrrec de fer un sobre especial del Centenari, amb el logo del Centenari, l'original de 1906 i el particular de la secció amb un fons adient a llur activitat.

Quina millor peça filatèlica per als nostres arxius particulars, que el tresor d'un sobre especial del CEL amb segells de muntanya i el mata-segells del nostre Centenari?

Quin millor regal per als amics i coneguts que rebun un sobre especial del Centre Excursionista, amb segells de muntanya i amb el mata-segells commemoratiu del nostre Centenari?

Us esperem el 2 d'abril!

Feliu Izard

mobles



l'ebenista

projectes i dissenys a mida



ctra. vall d'aran, km. 10,7 · 25124 rosselló (lleida) · tel. 973 73 27 79 · fax 973 73 27 16

Apunts i comunicacions

In memoriam: Rosa Rovira i Badia

El passat 29 d'octubre morí, als 78 anys, la senyora Rosa Rovira, vídua de Carles Corberó. Tot i que feia temps que, principalment per motius de salut, estava apartada de l'excursionisme, anys enrere havia estat força assídua a les activitats del Centre, des d'abans de 1958. Darrerament, tingué per al Centre un gest d'agrair, donant la col·lecció de diapositives del que fou el seu espòs (vegeu ARESTA núm. 71, setembre-octubre de 2004).

Reposi en pau la nostra companya.

Manel Cortès



Pepita Tous



Després d'una llarga malaltia, ens ha deixat la nostra estimada companya. Formava part d'aquell grup d'intrèpides dones que als anys cinquanta van gosar, prescindint dels prejudicis propis de l'època, sortir a recórrer les nostres contrades. De caràcter ferm i decidit sempre estava disposada a anar a les muntanyes que tant estimava. Els que tinguérem la sort de compartir amb ella les primeres sortides a Ordesa o al cim dels Encantats, no oblidarem mai el seu somriure feliç i engrescador.

Deia l'esquela que esperava entrar a la mort amb els ulls oberts, nosaltres també li ho desitgem.

Acompanyem en el seu dolor el seu espòs Josep Tortosa que juntament amb la Pepita foren fundadors del CEL, així com a la resta de familiars.

Àngel Gàzquez

18 de desembre, 48 pessebre al cim d'una muntanya

Aquest dia, unes cent cinquanta persones s'aplegaren al voltant de l'ermita de Santa Pelaia, bonic paratge on, una vegada més, el nostre consoci Àngel Gàzquez, ajudat pel Jové, ens portà a gaudir d'un bonic entorn on es podia accedir des de diferents vessants. Els més agosarats varen agafar la línia recta i, esperó amunt! enfilaren el camí fins dalt mateix de l'ermita. Altres, tot sortint de Perles i seguint l'itinerari ben marcat, anirien arribant per grupets: els més ràpids i els... no tant! Boniques nades, aquest cop impreses per tal de no errar en la lletra, posarien animació entorn a les figuretes del pessebre. Un bon àpat amb torrons, vi dolç, cava català i altres acompanyaments posarien fi a una freda jornada que acompanyà un dia assolellat i una panoràmica digna de calendari nadalenc. Petons i abraçades tot acomiadant-nos fins l'any vinent desitjant-nos molta joia i felicitat. L'equip Aresta aprofita l'avinentsa per desitjar-vos un bon any 2006 i per encoratjar els amics que cada any ens preparen aquesta jornada nadalenca, que vagin continuant amb tot l'entusiasme que només ells hi saben posar. FELICITATS!!!

Donatius Biblioteca CEL (novembre-desembre 2005):

- *El Port: 20 rutes de BTT (2002)*, Néstor Biosca. Barcelona, Piolet. Donatiu de Josep Sierra.
- *De Roda a Lleida: La fi d'un somni heroic (1998)*, Jordi C. Boix i Pociello, Barcelona, Institut d'Estudis del Baix Cinca. Donatiu de Marc Vilaró.

Les altes de socis al Centre durant aquests dos mesos són:

Joan Maria Carné Baiget
 Ramon Pujol González
 Marc Pujol Torguet
 Juli Daura Solé
 Marta Gasia Perna
 Francesc Bonet Jou
 Mireia Ballespí Cierco
 Manel Ripollès Estivill
 Anna Torguet Pena
 Sandra Pujol Torguet
 Oriol Armet Unzeta
 Eudald Guiu Barrull
 Laura Font Garcia

Fins a final de febrer podrem contemplar a la sala d'exposicions del Centre algunes de les fotografies del fons de Jesús Forcada, de quan la nostra entitat era una delegació del Centre Excursionista de Catalunya. Entre altres curiositats hi ha fotografies d'autocars prehistòrics, dels escoltes i d'esquiadors amb corbata. Aquestes fotografies les ha obtingudes l'amic Jesús en la seva investigació documental per l'exposició de pessebres del Centre que està preparant, i de la qual podrem gaudir a finals de l'any 2006.

GR 11: d'Isaba al Port d'Urquiaga

Aquest és el GR 11 que l'amic Pep el Valencià ens va fer arribar a la redacció de l'Arستا ja fa molt de temps. Nosaltres l'anem publicant a trossos, tal com ell ja ens va dir, però potser li hauríem de demanar disculpes per arrossegar-ho tant temps. Ell va fer aquest GR des de Sallent de Gállego fins a cabo Higuier, amb un recorregut total de 238,95 km, però per qüestió d'espai, en aquest número de revista només surt publicat un recorregut de 89,5 km, el que va d'Isaba al Port d'Urquiaga. En l'Arستا número 69, ja va sortir el recorregut de Sallent de Gállego a Isaba (70 km), i en proper número es publicarà des del Port d'Urquiaga fins al cabo Higuier (79,45 km).

GR 11: D'Isaba al Port d'Urquiaga (89,5 quilòmetres)

El 19 de juliol de 2001 torno als Pirineus navarresos amb la intenció d'acabar definitivament aquesta part del GR 11 arribant a l'Atlàntic. Primer amb tren de Lleida a Pamplona i d'aquí a Isaba amb autocar, que és diari (excepte diumenge), surt a les 17 hores de Pamplona (a les 13 hores el dissabte) i arriba a les 19 hores a Isaba. La mateixa línia passa per Ochagavía.

Com que encara es veu el temps plujós, decideixo posar-me a caminar immediatament, pujant al santuari d'Idoia (825 m), on el guarda m'informa que poc més a dalt tinc una cabana per pernòctar. El problema és que no és visible des del camí, sinó que cal travessar una tanca de filferro que encercla un prat i creuar-lo cap a la dreta fins al fons. L'ampla cabana, a 1.000 m d'altitud aproximadament, té habilitada la part alta per dormir amb llit i una estufa de llenya.

Isaba (814 m) - Ochagavía (775 m) 23'75 km // 5 h 45 min

L'etapa d'avui, amb punt culminant al coll de Belozkarre (1.370 m), em permet familiaritzar amb les fagedes que m'acompanyaran per tot el periple navarrès i basc. Llàstima que la major part del camí es fa per pista. Al *merendero* de Zopotrea, em creuo amb el GR-13 o "Cañada de los Roncaleses", per on antigament passaven els ramats d'ovelles cap a les pastures baixes de las Bardenas. No et pots perdre, perquè tot el sender ha estat resenyualitzat el 2001. A mitja hora de Zopotrea hi ha una cabana amb taula, butaques i foc a terra (és la segona cabana des de Zopotrea).

Pel camí em trobo una parella d'excursionistes estrangers que s'ajuden d'un ruquet per portar la càrrega. Una

bona idea que ja havíem comentat amb els companys, però difícil de dur a la pràctica.

Ochagavía és un poblet similar a Isaba, mateixes construccions de pedra amb parets revocades i pintades de blanc i teulades de pissarra gris. També compta amb bastants cases rurals (recomanable Martinezker; tel.: 948 890211), que malauradament no disposen avui divendres d'habitacions lliures. Al càmping Osate (tel.: 948 890184), em donen una habitació col·lectiva per a mi sol; el restaurant no està pas malament. El museu natural del poble, al mateix edifici que l'oficina de turisme, és una visita obligada abans d'endinsar-se a Irati; multitud de mecanismes interactius permeten conèixer la flora i la fauna de la zona, d'una forma molt divertida.

Ochagavía (775 m) - Casas d'Irati (860 m) 14'25 km // 4 h

El començament de l'etapa és una pujada pel via crucis fins al santuari de Muskilda (1.010 m), en part romànic i molt ben arranjat, destacant el seu campanar amb teulada circular. Al costat hi ha font i zona de pic-nic. Més avant hi ha la borda Botin que ens pot servir d'aixopluc accidental. Després toca pujar per l'empinat vessant sud de la serra d'Abodi fins al pas de las Alforjas (1.430 m), dit així perquè al lloc hi ha un parell de forats en forma de tolva que recorden les alforjes d'una cavalleria. Abans del pas hi ha una cabana. La nova senyalització del GR obliga a baixar cap a Irati directament, però jo prefereixo seguir l'antic sender a l'alt de la carena en direcció oest fins a l'Abodi Occidental, vèrtex geodèsic de 1.496 m. Des del cim es descendeix al coll oest i després girem 90° en descens directe cap al nord fins a trobar el pal multicolor del nivell d'innivació, d'on surt el camí que porta a les Cases d'Irati, punt d'entrada al parc natural d'Irati.

De les dues cases, una és una quadra i l'altra té finestres i portes tapiades, però s'hi pot entrar per un finestró en cas de necessitat. Al costat hi ha les runes del fort del s. XVIII i l'ermita de la Verge de les Neus (1954). També podem pernòctar a la casa forestal, a 3 km, dins del parc natural.

Casas d'Irati (860 m) - Fàbrica de Orbaiceta (840 m) 16'1 km // 3 h 45 min

De les cases d'Irati a la casa forestal podem anar per la pista del parc o, si no estem molt cansats, pel sender 63A, més tranquil. Abans fóra bo descansar una mica o prendre

un mos a la zona de pic-nic de l'entrada del parc i proveir aigua a la font que hi ha 200 metres més enllà.

La pista dona la volta a tot el pantà d'Irabia, cor aquàtic del parc, i ens aplega entre boscos de faigs, avets i alerces al pont de la Cuestión, on està la línia divisòria amb França. A 10 minuts trobem la cabana d'Egurguy, una petita dependència que pot servir d'aixopluc (matalassos i foc a terra), però en bon temps és millor bivaquejar, 200 metres més a dalt, al costat del preciós camí herbós de pujada al coll de Morate i d'una font amagada sota el camí.

Aquest camí, que es va transformant en senda, puja al coll de Morate (1.060 m) i flanqueja el Mendi-Zar fins al coll d'Eskanda. D'aquí baixa al coll d'Orion (font al costat del camí) i per pista fins a l'antiga fàbrica d'armes d'Orbaiceta. Aquest lloc em semblà inhòspit, amb mínimes possibilitats hostaleres (només una casa rural darrere l'antiga església), i sense el bar que anuncia la guia. El més recomanable és deixar el GR en la bifurcació de la pista d'Arrazola (a 2'5 km del final de l'etapa) i seguir per la pista encimentada fins al refugi Mendilatx (tel.: 948 766088; obert tot l'any), en la cruïlla amb la carretera que puja a la fàbrica des del poble d'Orbaiceta.

Fàbrica de Orbaiceta (840 m) - Burguete (898 m) 20 km // 5 h 25 min

Des de la fàbrica el GR s'enfila pista amunt fins a la Majada d'Azpegui (1.075 m). Poc abans d'arribar-hi tenim a mà esquerra un refugi tancat i una font per refrescar-se, però no per beure ja que l'aigua prové del voral de la pista. Més amunt, abans d'arribar al coll d'Arnostegui, podem deixar el GR i pujar a l'Urkulu (1.423 m) seguint un tour senyalitzat. Dalt del cim hi ha restes d'una torre circular en pedra de 15 m d'ample, de possible origen romà. Des del cim es baixa directament al coll d'Arnostegui (1.236 m) per retrobar el GR 11. Al costat del coll passa la carretera que va de Donibane Garazi a Saint Jean Pied de Port, en territori francès. Aquesta carretera la va manar construir Napoleó per entrar la seva artilleria a Espanya.

La font de Bodarraï, senyalada a la guia, ja no existeix, però més endavant, abans d'arribar al coll de Mendi-txipi, al costat de les restes de la vella ermita d'Elizaratxe, en trobem una altra. Quan passem el coll de Leopeder, de 1.445 m i punt culminant de l'etapa, comencem un bonic descens fins a Roncesvalles passant pel port d'Ibanyeta (últim coll de més de 1.000 m), als voltants del qual va tenir lloc la batalla on fóra ferit de mort l'heroi franc Roland, atacat pels vascons, els àrabs o per ambdós alhora. Aquí enllacem amb el GR 65 o camí de Santiago, que abandonarem poc després de Burguete.

Roncesvalles és un conjunt d'edificacions hostaleres (hotels, restaurants, alberg de joventut i alberg de peregrins) i religiosos (monestir i col·legiata de diverses èpoques), que en el seu temps va ser un dels centres espirituals més

importants del cristianisme. Amb la revitalització recent del camí de Santiago, més amb propòsits turístics i culturals que religiosos, ha adquirit una certa freqüentació per part de tot tipus de viatgers. Des d'aquí el GR fa un tomb per atansar-se a Burguete, i que val la pena fer, ja que es tracta d'un bonic camí entre el bosc.

El pintoresc poble de Burguete, allargassat a ambdues bandes de la carretera-camí de Santiago, ens proporciona facilitats hostaleres, estant comunicat per autocar amb Pamplona. Recomanables són la casa rural de Cecilia Echevarría (tel.: 948 760068) o el restaurant Txikipolit (tel.: 948 760019).

Burguete (898 m) - Port d'Urquiaga (912 m) 15'4 km // 4 h 55 min

El GR 11 acompanya de nou el camí de Santiago durant dos quilòmetres, després pren direcció nord-oest cap al coll d'Arbilleta (1.135 m). El temps ha anat canviant i a partir d'ara tocarà caminar sota el típic cel emboirinat del nord de Navarra, que no m'abandonarà fins al final. Dic això, perquè allò que sembla clar i fàcil, pot embolicar-se en un tres i no res: les marques no es veuen, les sendes semblen totes iguals i sols amb la brúixola pots esbrinar la direcció en què et mous. La continuació des del coll no és gaire evident si no traspassem i seguim la tanca avall cap a l'oest fins arribar a Casa Pablo (vall d'Erro). En aquestes contrades hi ha un munt de tanques per als ramats (quasi tantes com tavans que m'afligeixen amb les seves picades i fan perdre la paciència al més pintat); és important trobar els passos entre les tanques, normalment senyalitzats encara que no sempre. M'agradaria parlar-vos de Casa Pablo, però malauradament els dilluns està tancat, i no sé si és restaurant, alberg o què; millor és preguntar a Burguete.

Des de Casa Pablo, el GR està modificat respecte al de la topoguia, ara ascendeix pel feréstec i humit barranc de Sorogain, classificat com enclau natural pel govern navarrès; en algun moment es té la sensació que sortiran els follets de darrere d'algun arbre d'aquest bosc de fades. En arribar al coll d'Agatun (1.200 m) es pot pujar al cim de l'Adi (1.458 m), amb bona vista dels Pirineus. Finalment arribo al port d'Urquiaga, travessat per la carretera de Pamplona a França. La pernoctació és difícil, ja que els bunquers dels voltants són foscos i humits i les cabanes de caçadors estan tancades. Millor continuar per la pista forestal de Zuraun al coll d'Enekorri, on es retroba la dreuera que puja directa des del port; al costat del filat hi ha una cabana oberta molt acceptable, de fusta, amb foc a terra i provisió de llenya, amb capacitat per a 8 o 10 persones.

Pep el valencià